

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ Τάκης Θεοδωρόπουλος

Το τσίμπημα του Τσίπρα

Οι δύο πρώην σύντροφοι ξανασυναντήθηκαν έξω από το εμβολιαστικό κέντρο. Πνευματικώς πως, διότι δεν νομίζω ότι υπήρξε πραγματική συνάντηση. Ο Τσίπρας και ο Βαρουφάκης. Και οι δύο μετά τον εμβολιασμό τους κατήγγειλαν το δημοκρατικό έλλειμμα του εγχειρήματος. Ο μεν Βαρουφάκης κατήγγειλε το γεγονός ότι εμβολιάζονται πρώτα οι λίγοι επίλεκτοι, ενώ «οι πολλοί» ποιος ξέρει αν και πότε. Να θυμίσω ότι «οι πολλοί» στην Αθήνα του πέμπτου αιώνα π.Χ. σήμαινε την παράταξη της Δημοκρατίας. Σιγά μην έχανε την ευκαιρία να μας υπενθυμίσει ότι συγκαταλέγεται στην παράταξη των «ολίγων». Οπως τότε που έκλεισε τις τράπεζες και δεν καταδεχόταν να κάνει ουρά στα ΑΤΜ με τους πολλούς.

Ο Τσίπρας, με τη γνωστή έλλειψη φαντασίας που τον διακρίνει, αφού έκανε μια χαρά το εμβόλιο, δήλωσε απαισιόδοξος. Η κυβέρνηση δεν φρόντισε να εξασφαλίσει αρκετές δόσεις. Δεν φτάνει το εμβόλιο. Ο λαός απαιτεί μαζικά τεστ. Περίπου δύο μήνες πριν, έλεγε ότι ο Μπυσσούτακης υπόσχεται ένα εμβόλιο που δεν υπάρχει. Φωτογραφήθηκε τη στιγμή που εμβολιαζόταν, όμως δεν δέχθηκε να βιντεοσκοπηθεί, για να μην γίνει «επικοινωνιακή εκμετάλλευση». Ο,τι του φανεί του λωλοστεφανή. Απευθύνθηκε, δε, «σε όλους και σε όλες» καλώντας τους να εμβολιασθούν, ενώ συγχρόνως καταγγέλλει ότι δεν υπάρχει η δυνατότητα να εμβολιασθούν όλοι και όλες.

Ας μη γελοιομαστε. Η αξιοπιστία έχει

αποβληθεί από τις τάξεις των πολιτικών κριτηρίων. Φρόντισε γι' αυτό ο αείμνηστος γγέτης του σοσιαλισμού Αντρέας και γέμισε τον τόπο με μιμητές του, σε όλο το πολιτικό φάσμα. Ποιος δεν ήθελε να του μοιάσει; Και ας ήταν δεξιός, αριστερός, αριστεροδέξιος. Ποιος δεν ήθελε να διαχειρισθεί το συμβόλαιο αναξιοπιστίας που είχε συνυπογράψει με τον λαό Του; Ο Σημίτης μόνο, και τώρα ο Μπυσσούτακης. Όσο και αν διαφέρουν μεταξύ τους, είναι οι δύο πολιτικοί αρχηγοί που αποπειράθηκαν να σπάσουν το συμβόλαιο της αναξιοπιστίας. Και οι μόνοι που συνειδητοποίησαν ότι το πρόβλημα δεν ήταν η διχοτομία Αριστεράς και Δεξιάς, αλλά η διχοτομία ανάμεσα στην πίστη και στην αναξιοπιστία.

Δεν έχω αντίρρηση ότι το δηλητήριο της αναξιοπιστίας έχει προκαλέσει κάτι σαν μιθριδατισμό. Σιγά μην νοιαστούμε.

Υπάρχει, όμως, και ένα σκαλοπάτι πέρα από την αναξιοπιστία. Το τελευταίο της. Είναι η γελοιοποίηση. Και όταν ένα δημόσιο πρόσωπο το διαβεί, δεν υπάρχει δρόμος επιστροφής. Ο Τσίπρας δεν δέχθηκε να βιντεοσκοπηθεί. Μήπως γιατί έχει κατά νου ότι αν κάτι πάει στραβά με τον εμβολιασμό του πληθυσμού, θα μπορεί να πει ότι δεν το έκανε; Το έχει ξανακάνει. Και αν το πει, θυμηθείτε ότι είμαι ο πρώτος που το είπα. Η υποψία και μόνον ότι είναι ικανός να το πει είναι το τελευταίο σκαλοπάτι της αναξιοπιστίας, η γελοιοποίηση.

ΑΥΓΗ

Ευτυχώς που υπάρχει ο Μητσοτάκης!

Ευτυχώς που υπάρχει ο Μητσοτάκης! Γιατί αν δεν υπήρχε ο Μητσοτάκης, θα σας έλεγα εγώ, αγαπτητοί συνταξιούχοι των 500 ευρώ-μεικτά, μη μπερδεύομαστε-, αν θα πληρώνατε τώρα ή δεν θα πληρώνατε τα φάρμακά σας. Διότι, όπως ξέρετε, εκεί πήγαινε το πράγμα, με τους διάφορους αδιάφορους, που, αν και υπουργοί ελέω πρωθυπουργού, δεν συμμερίζονται ούτε τη φιλανθρωπία του, ούτε την προσήλωσή του στο ευ ζην των μη προνομιούχων, ούτε, φυσικά, και το αίσθημα δικαίου που καθοδηγεί κάθε του πράξη.

Ευτυχώς που υπάρχει ο Μητσοτάκης! Γιατί αν δεν υπήρχε ο Μητσοτάκης, θα σπάζατε ακόμα, αγαπτητοί μηχανικοί και μηχανικές, την κούτρα σας με τον μέπιζ του νέουκτι και τη στρατιά των σκόιλ ελικίκου. Θα παλεύατε ακόμα να ξετριπώσετε τα βαθύτερα μυστικά της πληροφορικής, όπως πώς να ανοίγετε το λάμπτοπ σας, πώς να χαϊδεύετε το enter και πώς να το κλείνετε χωρίς απώλειες. Άσε που θα ψάχναμε κάτι δεκάδες εκατομμύρια, που θα είχαν διοχετευτεί από τα ταμεία του κράτους στις τσέπες των αυτουργών του νέουκτι.

Ευτυχώς που υπάρχει ο Μητσοτάκης! Γιατί αν δεν υπήρχε ο Μητσοτάκης, δεν θα περίσσευε εμβόλιο για νοσηλευτή, ευπαθή και ηλικιωμένο, από τις στρατιές των απαραίτητων στη συνέχεια του κράτους, που έσπευδαν να εμβολιαστούν. Άσε που δεν θα περίσσευε χώρος στα social media, καθώς όλες και όλοι έσπευσαν να κοινοποιήσουν τα συνολάκια, τα κουστουμάκια, τα μπρατσάκια, τα χαμογελάκια και τα σημάτια της νίκης. Ανίκανοι, αν και δημόσιοι παράγοντες, να παράγουν, αλλά και να καταναλώσουν, το πνεύμα κοινωνικής δικαιοσύνης του πρωθυπουργού τους.

Ευτυχώς που υπάρχει ο Μητσοτάκης! Η απάντηση για όλα τα ερωτήματα και η διόρθωση για όλα τα λάθη. Γιατί αν δεν υπήρχε ο Μητσοτάκης, θα ήμασταν χωρίς επιτελικό κράτος, χωρίς αρίστους, χωρίς τη Σοφία Νικολάου, χωρίς τον κύριο των αμορτισέρ και την κυρία του μπακάλικου, χωρίς σχέδιο «Ελευθερία». Και χωρίς ελευθερία σχεδίου για το πώς θα ζήσουμε και κυρίως πώς θα πεθάνουμε. Και για όποιον τολμήσει να ρωτήσει: Ρε φίλε, αν λειτουργεί τόσο καλά το επιτελικό του κράτος, πώς γίνονται όλα σκατά και τρέχει μπας και τα μαζέψει ο αυτουργός του, υπάρχει απάντηση: Ευτυχώς και τα λοιπά ο Μητσοτάκης...

DOCUMENTO Ι.Σ. Καριώτης

Ο γελοιοποιός του βασιλέως

Οτι ο Κυριάκος Μητσοτάκης, που προοριζόταν από γεννησιμιού του να γίνει βασιλιάς, να ζει σαν βασιλιάς, να φέρεται σαν βασιλιάς, να διασκεδάζει εν τω μέσω του θανάτου των υπηκόων του σαν βασιλιάς, έχει γίνει πλέον βασιλιάς, είναι γεγονός. Μόνο η κορόνα έχει αντικατασταθεί από κράνος ποδηλάτου. Κατά τ' άλλα διαθέτει, εκτός από τα αρμόζοντα ανάκτορα και κτήματα, την αρμόζουσα βασίλισσα, τους αρμόζοντες πρίγκιπες και τις αρμόζουσες πριγκίπισσες, το αρμόζον ύφος και την αρμόζουσα αυλή που την κοσμούν κόλακες και Γεραπετρίτες. Διαθέτει ακόμη και τον αρμόζοντα γελοιοποιό, διότι ως γνωστόν βασιλιάς και αυλή χωρίς γελοιοποιό είναι σκορδαλιά χωρίς σκόρδο.

Ο Αδωνης Γεωργιάδης είναι το σκόρδο. Ο γελοιοποιός που έχει κερδίσει τη συμπάθεια του βασιλιά και κυρίως της βασίλισσας. Και δεν υπήρξε εύκολη η καθιέρωσή του. Σε κάποια περίοδο της ζωής του τόσο ο ίδιος όσο και οι άλλοι πίστευαν ότι είναι σοβαρός. Ετσι, όσο κι αν ηκούσαν τα κουδουνάκια του στο πλάι του αφέντη Καρατζαφέρη, δεν κατάφερνε να πείσει για τη γελοιοποιό του αξία. Στην αρχή, αν θυμάστε, δεν γελούσε κανείς με τα αντισημιτικά του αστεία, με τα χάχανα κατά του Σαμαρά, με τις τούμπες του για τη θρησκεία, την πατρίδα και την οικογένεια, με τις γκριμάτσες και τις τσιρίδες του εναντίον αριστερών και συνοδοιπόρων.

Η ανάδειξή του στη θέση του υπουργού Ανάπτυξης του έδωσε όμως τη δυνατότητα να ξεδιπλώσει το ταλέντο του, ενώ η πανδημία και η οικονομική κρίση τον απογειώσαν. Για να τον απολαμβάνει η βασιλική οικογένεια να χοροπηδάει γύρω από τη Μαρέβα, να προσδίδει μια νότα ευθυμίας, συχνά και γελοιοποιίας, στον βλοσυρό βασιλιά, να διασκεδάζει τους υπηκόους με έξυπνες ατάκες. Οπως ότι δεν τους χρειάζεται οικονομική στήριξη γιατί θα γίνουν τριακόσια κιλά. Ή ότι θα πρέπει να είναι ενθουσιασμένοι γιατί έχουμε μόνο εκατό νεκρούς τη μέρα, αφού σε σύγκριση με άλλες χώρες είναι λίγοι. Ή ότι για την κατάσταση του ΕΣΥ δεν φταίει κανένας άλλος εκτός από τον Πολάκη.

Υπάρχουν βέβαια πολλοί από τους υπηκόους που δεν γελούν καθόλου με όσα λέει και διαπράττει. Γιατί τους βαραίνουν η πείνα, ο φόβος και οι κηδείες και αδυνατούν να εννοήσουν το ανάλαφρο μιας ποδηλατάδας στην Πάρνηθα. Ή το αναγκαίο ενός γελοιοποιού που προσφέρει θέαμα και σε όσους λείπει ο άρτος και σε όσους περισσεύει το παντεσπάνι. Ευτυχώς, η υπέρκομπση βασίλισσα και το καταλαβαίνει και το απολαμβάνει. Ετσι προβλέπεται βάσιμα ότι η ανάπτυξή μας, αν όχι η οικονομική, τουλάχιστον η αισθητική, θα είναι για καιρό ελέω βασιλίσσης, άρα και ελέω βασιλέως, στα χέρια του. Και στα κουδούνια που του έχουν φορέσει...